

www.parohiaserbanvoda.ro

Cuvântul care zidește

NU LIPSI DE LA LITURGHIA EUCARISTICĂ,
PENTRU CĂ EA NU ESTE COMPLETĂ FĂRĂ TINE!

Calea spre dobândirea vieții veșnice

ASUMAREA CRUCII ȘI URMAREA LUI HRISTOS

DUMINICA DUPĂ ÎNĂLȚAREA SFINTEI CRUCI

(Luarea crucii și urmarea lui Hristos)

SF. AP. CODRAT; SF. PROROC IONA

În fiecare an, în prima lună a anului bisericesc, în luna septembrie, prăznuim o întreită sărbătoare aducătoare aminte de Jertfa răscumpărătoare a lui Hristos Cel răstignit, prin cinstirea pe care o aducem Crucii, întrucât Sfânta noastră Biserică Ortodoxă a rânduit trei zile de sărbătoare speciale dedicate Crucii, și anume: o duminică „înaintea Înălțării Sfintei Cruci”, sărbătoarea propriu-zisă a „Înălțării Sfintei Cruci” (la 14 septembrie) și o duminică „după Înălțarea Sfintei Cruci”, zi în care ne aflăm noi astăzi și în care am ascultat, la dumnezeiasca Liturghie, un text din Sfânta Evanghelie după Marcu (8, 34-38; 9, 1), în care ni se vorbește despre „luarea crucii și urmarea lui Hristos”.

Prin acest referat evanghelic suntem invitați să ne gândim la crucea omului, la crucea noastră, a fiecăruia dintre noi, și la urmarea lui Hristos pe calea vieții noastre pământești, spre dobândirea vieții veșnice în Împărăția cea cerească. Domnul Iisus recomandă aici, prin cuvintele adresate mulțimii și ucenicilor, câteva principii (condiții) morale existențiale în vederea dobândirii unei răsplătiri veșnice: „Oricine voiește să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-Mi urmeze Mie” (Marcu 8, 34). Altfel spus, cel care vrea să fie ucenicul lui Hristos și să-și câștige (să-și mântuiască) sufletul trebuie să împlinească cumulativ trei condiții indispensabile: să se lepede de sine, să-și ia crucea și să-i urmeze lui Hristos. Cu alte cuvinte, fără o renunțare liber consimțită la mândrie și egoism, așa încât sinele nostru să viețuiască în Hristos, și fără o asumare a responsabilității Crucii, cu tot ceea ce implică ea, nimeni nu poate să devină ucenicul lui Hristos și să-L urmeze pe Acesta.

Omul care își va închina viața Mântuitorului Hristos, cinstind în mod autentic Sfânta Cruce și luând-o spre ocrotire în purtarea cu demnitate a propriei cruci, acela va câștiga viața veșnică, dobândind prețul jertfei lui Hristos, Care a suferit pentru noi „moarte pe cruce”. Tot cel ce-și pune nădejdea în Sfânta Cruce și o cinstește cum se cuvine, potrivit învățăturii Bisericii noastre, se împărtășește de binecuvântarea lui Dumnezeu, după cum cel ce fuge de ea, cel ce nesocotește puterea ei sfințitoare și mântuitoare, acela se va îndepărta de Dumnezeu și va fi privat de binecuvântarea Sa. De altfel,

Însuși Mântuitorul Hristos, în pericopa evanghelică de astăzi, subliniază acest aspect într-o manieră profetică: „Căci de cel ce se va rușina de Mine și de cuvintele Mele în neamul acesta desfrânat și păcătos, și Fiul Omului Se va rușina de el când va veni întru slava Tatălui Său, cu sfinții îngeri” (Marcu 8, 38). „Neamul desfrânat” despre care se face vorbire vizează pe cei îndepărtați de Dumnezeu, pe cei infideli lui Dumnezeu, pe cei ce renunță la Cruce și, implicit, la a-L mărturisi pe Hristos și a-I urma, pe cei care ezită să se lepede de sine, în sensul renunțării la tot ceea ce-i vicios și tenebros în viața lor.

Or, a-I urma lui Hristos înseamnă a

trăi în conformitate cu Evanghelia Sa, a trăi în El, cu El și pentru El. De aceea, Mântuitorul le-a atras atenția ascultătorilor Săi, spunându-le că după felul cum Îl mărturisesc, vor fi și ei mărturisiți dincolo, „căci Fiul Omului va să vină întru slava Tatălui Său, cu îngerii Săi; și atunci va răsplăti fiecăruia după faptele sale” (Matei 16, 27).

Fără îndoială, această atenționare ne vizează și pe noi, creștinii ortodocși de astăzi. Și noi suntem datori să fim purtători ai Sfintei Cruci și mărturisitori și împlinitori ai Evangheliei, în fiecare zi, sărbătoare de sărbătoare, duminică de duminică. Zi de zi, fiecare dintre noi, ne putem face părtași chemării de a

ne lua crucea și a-L urma pe Hristos pe calea mântuirii sufletelor noastre.

Să ne rugăm, așadar, Bunului Dumnezeu să ne ajute, cu harul Său dumnezeiesc, să ne învrednicim a ne

lua și purta fiecare crucea potrivită, și a-I urma Domnului și Mântuitorului nostru Iisus Hristos, cu devotament, responsabilitate și fidelitate, păstrând astfel nealterate dreapta credință a

Bisericii și învățăturile Ei mântuitoare.

„Crucii Tale ne închinăm, Hristoase, și Sfântă Învierea Ta o laudăm și o slăvim”. Amin! ✿

Arhid. Marinela Laurențiu Marcu

Prima femeie martir a Bisericii:

SFÂNTA TECLA

O mare sfântă, care l-a cunoscut și urmat pe Sfântul Apostol Pavel. Curajoasă, prima femeie martiră din istoria creștinismului a fost misionară, învrednicindu-se de darul vederii cu duhul dar și de tămăduirea de boli.

Sfânta Tecla s-a născut în Iconia, (Konya de azi, în Turcia) în prima jumătate a secolului I d.Hr. Pe la anul 45 d.Hr., când Apostolul Pavel va propovădui în Iconia credința în Hristos, tânăra Tecla l-a întâlnit în casa lui Onisifor. Ca urmare a cuvintelor Apostolului, Tecla a îmbrățișat noua credință și s-a dedicat unei vieți în feciorie, renunțând la intenția de a se mărita. Mama sa, Teocleia, și Tamir, logodnicul ei, s-au opus acestei decizii. Ca urmare a acuzațiilor aduse de aceștia înaintea guvernatorului provinciei, Sfântul Apostol Pavel a fost întemnițat și apoi alungat din oraș. Pentru că Sfânta Tecla nu se lepăda de credința în Hristos și îmbrățișa categoric fecioria, mama ei, orbită de ură, l-a convins pe judecător să o condamne să fie arsă de vie. Tecla a făcut semnul Crucii peste flăcări și a fost înconjurată de lumină, rămânând neatinsă de flăcări. Ploaia și grindina care au urmat au stins focul, iar tunetele i-au alungat pe cei care doreau să o omoare.

Părăsind teafără locul execuției, Tecla îl află pe Pavel și pe Barnaba, care se ascundeau într-o peșteră din apropierea orașului. Împreună cu ei, a mers să propovăduiască Evanghelia lui Hristos în Antiohia, făcând multe minuni și suferind numeroase chinuri de-a lungul vieții sale.

Cu binecuvântarea Sfântului Pavel, Sfânta Tecla s-a retras într-o regiune pustie și aspră din Seleucia Isauriei, unde a continuat să propovăduiască Evanghelia și să săvârșească numeroase vindecări. La vârsta de 90 de ani, vrăjitori păgâni au venit în locul unde ea se nevoia, având intenția să o batjocorească. Când Sfânta Tecla l-a chemat pe Mântuitorul în ajutor, un munte uriaș s-a despicat în două și o stâncă a acoperit-o, ea dându-și astfel sufletul în mâinile Domnului.

Locul în care Sfânta și-a încheiat viața a fost orașul Seleucia, în Asia

Ziua Sfintei întâia Muceniță și Întocmai cu Apostolii Tecla ne amintește întotdeauna de sfințirea bisericii noastre, căci în data de 24 septembrie 2017 avea loc târnosirea lăcașului de închinare al Parohiei Șerban Vodă. Și, din purtarea de grijă a lui Dumnezeu și dragostea unei familii minunate, familia Petria, care a mijlocit primirea de către biserica noastră a multor moaște de sfinți, în chiar ziua târnosirii Eliana Petria aducea ca ofrandă binecuvântată o părticică din moaștele Sfintei Tecla.

Mică, aflat la 50 de kilometri sud-vest de Tars și 100 de kilometri sud-est de Iconium. Seleucia a ajuns în scurt timp un loc în care a înflorit cultul adus Sfintei Tecla, construindu-se aici o biserică în vecinătatea altarului închinat ei, devenind un important loc de pelerinaj pentru creștinii din Asia Mică și din întreaga zonă mediteraneeană.

În primăvara anului 384, pelerină Egeria a făcut un ocol de trei zile pentru a vizita complexul dedicat Sfintei Tecla. La momentul vizitei sale, exista acolo o înfloritoare viață duhovnicească, Egeria menționând prezența a numeroase chilii monahale pentru bărbați și femei. Mai târziu, în a doua jumătate a secolului al V-lea, altarul Sfintei a fost mutat într-o peșteră din apropiere, unde a fost construită o bazilică cu trei abside. Deasupra acestei biserici a fost construită mai târziu o bazilică mai mare, ce depășea 80 de metri lungime, a cărei latură sudică se mai păstrează și astăzi. După cum mărturisește istoricul Evagrie, aceasta a fost construită de împăratul Zenon. Fiind exilat din scaun de un uzurpator numit Vasilisc, Zenon a stat un timp în Isauria, primind înștiințare în vis de la Sfânta Tecla că avea să-și recâștige tronul. După ce a revenit la domnie, Zenon a ridicat în Seleucia o biserică în cinstea Sfintei. Ulterior, în secolul al VI-lea, au fost construite încă

cel puțin două biserici și numeroase băi și bazine de apă, menite să fie la dispoziția numărului mare de pelerini care ajungea aici. Deși majoritatea acestor construcții sunt astăzi ruine, ele sunt mărturii vii ale dragostei cu care pelerinii vizitau locul unde Sfânta Tecla și-a sfârșit viața pământească.

Fragmente din moaștele Sfintei Mucenițe Tecla se află la Mănăstirea „Sfânta Tecla” (Mar Taqla) din Maaloula, localitate situată la 70 km vest de Damasc, capitala Siriei. Doar în această localitate se mai vorbește limba aramaică, pe care a rostit-o Mântuitorul Iisus Hristos.

În peștera unde se nevoia, Sfânta Tecla i s-a descoperit un izvor ce i-a oferit apa necesară pentru a putea trăi, izvor ale cărui ape sunt de atunci vindecătoare. Mulți paralitici și-au găsit vindecarea, precum și cei bolnavi de reumatism și infertilitate.

Violențele cauzate de Statul Islamic au afectat și Maaloula. Aproape toți creștinii au părăsit localitatea, doar musulmanii rămânând în oraș. Deși cele 40 de monahii din Mănăstirea „Sfânta Tecla” au rămas pentru a-i ajuta pe zecile de copii orfani, mulți dintre ei musulmani, rebelii islamisti au răpit în 2013 mai multe monahii, ducându-le în Liban. Din fericire, au fost eliberate în 2014. ✿

SFÂNTUL IERARH ANTIM IVIREANUL, LUMINĂTOR, CTITOR ȘI MARTIR AL DREPTEI CREDINȚE

In robie a învățat greaca veche și nouă, turca, slava veche, iar mai târziu și-a însușit la perfecție limba română, numită de el „limba dulce românească”. A fost răscumpărat de Patriarhia din Ierusalim, care era atunci la Constantinopol, și care avea nevoie de un traducător din georgiană. I-a impresionat pe cei din jur cu arta sa de caligraf, sculptor, desenator și lucrător în broderie.

Patriarhul Dositei al Ierusalimului l-a recomandat pe Antim lui Constantin Brâncoveanu. Modestul și străinul ieromonah Antim avea să se identifice cu aspirațiile și năzuințele țării sale adoptive, devenită a doua sa patrie, să depună toate eforturile, priceperea și talentele sale multiple în slujirea și ridicarea ei pe scara culturii, în eliberarea ei de sub dominația otomană, chiar cu prețul vieții sale.

Dintre activitățile lui numeroase, în care a strălucit ca nimeni altul, a fost aceea de tipograf. El rămâne, alături de Coresi, cel mai mare tipograf al culturii noastre medievale. A tipărit sau a supravegheat imprimarea a 64 de cărți. Sunt lucrate de el 38 de volume, celelalte de ucenicii săi. Șase cărți sunt traduse de el în grecește; 6 volume au fost tipărite pe cheltuiala sa, 5 cu blagoslovenia sa, iar 10, date de pomană cititorilor. După cuprins, ele se grupează în: cărți pentru întărirea Ortodoxiei și combaterea calvinismului și a catolicismului, de slujbă bisericească, de îndrumare religioasă și filosofică și cărți populare. După criteriul nevoilor, cărțile au căutat să răspundă cerințelor launtrice ale neamului românesc și problemelor externe ale țării.

Prin cărțile românești date la lumină, înzestratul ierarh a pus temeliiile vechii noastre limbi bisericești.

Dar el nu-și uita niciodată țara sa natală, Georgia, dovadă faptul că a sprijinit ridicarea ei culturală, punând bazele primei tipografii naționale, produs al atelierelor tipografice românești. La rugămintea lui Vahtang al VI-lea, l-a trimis pe ucenicul său, Mihai Iștvanovici, în Georgia, unde tipărește prima carte georgiană: „Evangheliarul” în anul 1709, la Tbilisi.

Între anii 1694-1701, pentru meritele sale de tipograf și ieromonah, Antim este mutat la Snagov ca egumen. Înființează o mare tipografie aici, independentă de cea bucureșteană, cu posibilități de imprimare în mai multe limbi.

Mitropolitul Antim Ivireanul, cel mai învățat și mai talentat ierarh care a stat vreodată pe scaunul mitropoliei Țării Românești, era de origine georgiană, din localitatea Ude. Părinții săi, Ioan și Maria, l-au botezat Andrei. De tânăr a căzut rob, probabil la turcii care invadau deseori Georgia.

În 1705 Antim este hirotonit episcop al Râmnicului. Va aduce și tiparnița de la Snagov, „rodul muncii sale”, pentru secțiile greacă și română. Pentru secția arabă, teascul fusese dăruit în 1704 Patriarhului Antiohiei, Atanasie al IV-lea Dabbas, care l-a instalat în orașul Alep, din Siria.

A întărit disciplina în rândul clerului și în mănăstiri, a ridicat nivelul de pregătire a slujitorilor. Deschide în 1705 la Râmnic pentru copii prima „școală de pomană” - adică gratuită. Apoi, ca mitropolit, înființează o a doua la Câmpulung Muscel. Iar la ctitoria sa, Mănăstirea „Toți Sfinții” (n.r. - Antim), înființează școală pentru copii și de pregătire a viitorilor preoți, cu durata de 2 și 4 ani. Înființarea, la vremea sa, a trei școli gratuite pentru copii era o operă unică în învățământul românesc, punându-se bazele învățământului școlar gratuit în Țara Românească.

Este urcat în scaunul mitropolitan în 1708. În multe împrejurări și-a dovedit patriotismul, care avea să-l ducă până la sacrificiul vieții. S-a remarcat prin înfruntarea Patriarhiei Ierusalimului care își dorea ca toate bisericile și mănăstirile din țară să fie subordonate acesteia. Despre apărătorul independenței bisericești a țărilor noastre, N. Iorga va spune: „Niciodată unui patriarh nu i s-a vorbit de un mitropolit român în această formă. Este una din cele mai splendide piese ale rezistenței pe care Biserica

noastră a opus-o tuturor încercărilor.”

Carte sa „Didahiile” cuprinde predicile pe care Mitropolitul le-a ținut în timpul păstoriei sale. Este opera cu cea mai înaltă expresie a cuvântului rostit, până la acea dată, din cultura românească, „operă care îl așază printre cei mai mari oratori bisericești ai tuturor timpurilor.” Ierarhul are meritul de a fi întemeietorul oratoriei religioase la ortodocșii români, iar „opera manuscrisă a lui Antim Ivireanul, tipărită destul de târziu, este mai prețioasă decât cea tipărită în vremea lui.” A introdus complet și definitiv limba română în slujbă și, deși străin de neam, a creat o limbă liturgică românească limpede, înțeleasă și folosită până azi.

Apărător energic al drepturilor Bisericii ortodoxe și ale poporului român, cu o atitudine față de antiotomană, își va atrage dușmănia primului domn fanariot, Nicolae Mavrocordat, care, în toamna anului 1716, îl înlătură din scaun și-l închide. Patriarhul ecumenic îl va caterisi. Smeritul ierarh este exilat pe viață la Mănăstirea „Sfânta Ecaterina” din Sinai. Dar pe drum este ucis de ostașii turci și trupul său aruncat în râul Marița sau Tungea, dincolo de Adrianopol.

Abia în 1965, la cererea Bisericii Ortodoxe Române, Patriarhia Ecumenică ridică nedreapta caterisire a Sfântului și-l reabilitează. În anul 1992 Biserica Ortodoxă Română îl canonizează. Este prăznuit în fiecare an la 27 septembrie. ❀

PROGRAMUL BISERICII ȘERBAN VODĂ ÎN PERIOADA 21-28 SEPTEMBRIE 2025

ZIUA	ORA	SLUJBE/activități
Duminică 21.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica după Înălțarea Sfintei Cruci (Luarea crucii și urmarea lui Hristos) Utrenia, Sfânta Liturghie
Miercuri 24.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 16 ³⁰ -18 ³⁰	Sfânta Liturghie Sfântul Maslu
Vineri 26.09	07 ³⁰ -09 ³⁰ 17 ⁰⁰ -19 ⁰⁰	Sfânta Liturghie Vecernie, Litie, Acatist
Sâmbătă 27.09	07 ⁰⁰ -09 ³⁰	Sfânta Liturghie, Parastas cu pomenirea celor adormiți
Duminică 28.09	08 ⁰⁰ -12 ⁰⁰	Duminica a 18-a după Rusalii (Pescuirea minunată) – Utrenia, Sf. Liturghie

VIATA SFINTILOR MARTIRI DIN DOBROGEA, MACROBIE, GORDIAN, ILIE, ZOTIC, LUCIAN ȘI VALERIAN

In primele decenii ale secolului al IV-lea, în vremea împăratului Liciniu (308–324), Biserica încă îndura cumplite prigoniri. Deși împăratul Constantin începuse să arate bunăvoință față de creștini, în provinciile răsăritene Liciniu continua să prigonească aspru comunitățile creștine în plină creștere. Între mulții care au pătit pentru Hristos se numără șase martiri, pomeniți împreună de Biserica în pământul Dobrogei: Macrobie, Gordian, Ilie, Zotic, Lucian și Valerian.

Macrobie și Gordian erau doi tineri de neam ales, unul originar din Paflagonia, celălalt din Capadocia, aflați în slujba curții imperiale a lui Liciniu. Mărturisind pe față pe Hristos și refuzând să aducă jertfă idolilor, au fost arestați, supuși la chinuri și trimiși în exil în Scitia Mică (Dobrogea de astăzi). Acolo, după noi și aspre interogatorii, au fost osândiți să fie arși de vii și astfel și-au dat viața pentru Hristos, făcându-se jertfe vii, „bineplăcute lui Dumnezeu”.

La data de
13 septembrie
Sfânta Biserică
îi cinstește pe sfinții
martiri Macrobie,
Gordian, Ilie, Zotic,
Lucian și Valerian.

În aceeași perioadă, alți trei creștini credincioși – Ilie (numit și Helie sau Elias), Zotic și Lucian – au fost aduși înaintea dregătorului din Tomis. Și aceștia au mărturisit cu îndrăzneală credința în Hristos și au refuzat să ia parte la ritualurile păgâne. După ce au răbdat amenințări și chinuri, au fost osândiți la moarte prin tăierea capului, trupurile lor fiind îngropate cu cinste de către frații întru credință.

Aproape de vremea acestor pătimiri a trăit Valerian, un creștin evlavios care a

fost martor la mucenicia celorlalți. Rămăs aproape de mormintele lor, plângea și postea zi de zi. Tradiția spune că a murit de durere și de dor după Hristos, împărtășindu-se astfel duhovnicește de cununa mucenicie. Din acest motiv, Biserica îl numără și pe el între sfinții martiri.

Pomenirea acestor sfinți s-a păstrat vie de-a lungul veacurilor în data de 13 septembrie. ✦

Pr. Popa Ionuț-Florentin
parohia Seaca de Câmp, Jud. Dolj,

Proclamarea locală a canonizării Sf. Cuv. Mucenic Gherasim de la Tismana

In perioada 19-21 septembrie 2025, la Măn. Tismana din județul Gorj, se vor desfășura festivitățile prilejuite de proclamarea locală a canonizării Sf. Cuv. Mucenic Gherasim de la Tismana. Momentele cele mai importante vor fi slujba de priveghere din data de 20 septembrie 2025 și Sfânta Liturghie arhierească de duminică, 21 septembrie 2025, urmată de prezentarea Tomosului de canonizare și a icoanei Sf. Cuv. Gherasim.

Sfântul Gherasim a fost stareț al mănăstirilor Tismana și Arnota, propovăduitor al credinței în Transnistria și deținut politic martirizat pentru credință.

S-a născut în ziua de 21 ianuarie 1912 în localitatea Poduri, jud. Bacău, în familia creștinilor Elena și Grigore Ișcu, unde a și fost educat în credința creștină și în frică de Dumnezeu. De tânăr intră în obștea Măn. Bogdana din județul Bacău.

Între anii 1925-1928, fratele Grigore urmează cursurile la Seminarul Teologic de la Măn. Neamț, apoi la Seminarul Teologic de la Măn. Cernica. Se înscrie la Facultatea de Teologie din București, pe care o va termina abia în anul 1942.

În anul 1932, fratele Grigore este tuns în monahism la Măn. Tismana, primind numele de Gherasim. Curând este hirotonit ierodiacon, iar mai apoi, ieromonah. Din 15 aprilie 1937, i se încredințează stăreția Măn. Arnota, unde se va strădui să repare ansamblul monahal afectat de un incendiu.

În anul 1939, Cuviosul Gherasim se întoarce la Măn. Cernica, unde este numit bibliotecar și contabil la Seminarul Teologic din incintă.

În data de 1 aprilie 1942, Preasfințitul Nifon, mitropolitul de atunci al Olteniei, îl trimite pe Cuviosul Gherasim peste Prut, pentru a întări credința ortodoxă și a mângâia neputințele fraților de acolo. Aici, el va ridica și repara biserici, dar va sluji și ca preot, profesor și învățător.

În anul 1943, când revine în țară, Cuv. Gherasim se întoarce la Măn. Tismana, mănăstirea sa de metanie. Este numit exarh peste toate mănăstirile din Oltenia (1943-1945). Din anul 1943, este numit stareț al Măn. Tismana, primind și cinstea de arhimandrit. Cu această ocazie, va și reface mănăstirea sever afectată în perioada în care fusese folosită ca închisoare pentru preoții legionari.

Odată cu instaurarea conducerii comuniste, începe și prigoana tuturor celor care se împotriveau noilor ordine. În toamna anului 1947, un grup din rezistența anti-comunistă află adăpost și hrană la Măn. Tismana. Pentru ajutorul acordat, în data de 26 septembrie 1948, Cuv. Gherasim este arestat, fiind acuzat de „dezordine socială”.

În urma anchetelor, Cuv. Gherasim este acuzat, condamnat la zece ani de temniță grea. Fiind dus în închisoarea din Craiova, părintele începe să fie prigonit fără pic de milă. În anul 1949, el este dus la închisoarea Aiud, unde nu mai are voie să poarte veșmântul monahal.

După o oarecare perioadă, părintele este dus la Poarta Alba, spre a săpa la Canal. Din cauza condițiilor aspre, Cuviosul se va îmbolnăvi de tuberculoză, drept pentru care este trimis la închisoarea Târgu Ocna. Unul dintre călăii care l-au prigonit aici pe Cuv. Gherasim a fost Vasilescu, un deținut trecut prin reeducare.

Se spune că Sfântul Gherasim și-a cunoscut mai dinainte ziua morții. În ultimele sale zile, lângă patul său va fi adus și călăul său, Vasilescu, puternic afectat de tuberculoză. În ziua de 25 decembrie 1951, Cuv. Gherasim cere cu stăruință să fie dus lângă patul lui Vasilescu. Întâlnirea cu părintele l-a făcut pe Vasilescu să se pocăiască pentru toate păcatele săvârșite la Canal, spovedindu-se și împărtășindu-se. În noaptea aceea, amândoi au trecut în pace la cele veșnice.

(Sursa informațiilor – doxologia.ro) ✦